

Переклала з англійської *Ольга Чала-Піддубняк*

Перекладено за виданням:
The Mountain King by Anders de la Motte

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі в будь-який спосіб без попереднього письмового дозволу видавця, а також поширювати у зшитому чи оправленому вигляді, окрім як у тому, в якому вона опублікована, причому на субагента поширюються дані умови.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Надруковано за угодою із агенцією Salomonsson

Де ла Мотт, А.

М 85 Гірський король : Роман / Андерс де ла Мотт ; Пер. з англ. О. Чалої-Піддубняк. — К. : Видавнична група КМ-Букс, 2024. — 496 с.

ISBN 978-966-948-883-1

Детектив Леонора Аскер от-от має зайняти керівну посаду у відділі особливо тяжких злочинів у Мальме, але все йде шкереберть, коли в розпал гучної справи про викрадення керівництво переводить її до так званого Відділу осиротілих справ і загублених душ.

Незважаючи на приниження, Аскер втягується в одну з найбільш дивних справ. Хтось таємно розміщує маленькі зловісні фігурки у величезному макеті залізниці, і одна з них, схоже, представляє зниклу дівчину зі справи про викрадення. Розслідування Аскер занурює її у світ покинутих і забутих, дивних пророцтв і страшних спогадів. За допомогою вона звертається до друга дитинства та відомого урбаніста Мартіна Гілла. Разом вони намагаються зрозуміти, яке зло ховається глибоко в темряві, у самому серці гори...

УДК 821.113.5–312.4

© Anders de la Motte, 2022

© Чала-Піддубняк О., переклад, 2024

© ТОВ «Видавнична група КМ-Букс», 2024

ISBN 978-966-948-883-1

1. ГІРСЬКИЙ КОРОЛЬ

Одного весняного вечора, коли йому було вісім років, він утік.

Щойно він грався в лісі зі старшими дітьми, а через секунду його вже не було.

Усі місцеві жителі відчайдушно шукали його в темряві під холодним дощем. Вигукували раз у раз його ім'я, і їхні дедали більш хрипалі голоси віддунували між кронами смерек. Але його наче земля поглинула.

Потім, відразу після світанку, коли зникла вся надія, його, палаючого від лихоманки та промоклого до нитки знайшли в розколінні скелі.

Коли його врятували, він не плакав і не сміявся, лише тупо дивився перед собою. Не міг говорити про те, що з ним сталося. Не впізнав своїх батьків.

Або принаймні так йому казали.

Він насправді не пам'ятає нічого із цього випадку, хіба що пригадує його, як стару казку. Якщо часто чуєш історію, то вона починає здаватися майже реальною.

Але лише майже.

Проте із часом усе стає зрозумілішим.

Пошарпані шпиталеві простирадла, люди в білому зі співчутливими усмішками та тихими голосами. Сильні головні болі, гарячкові сни, через які він прокидався, мокрий від поту, з серцем, що калатало. Снилися темні вогні місця глибоко в горах, сталеві двері й ланцюги, крижаний жах і пекучий біль. Минуло кілька тижнів, перш ніж він вилікувався від менінгіту і його відпустили додому.

Він почувався чужим. Щоб знайти власну спальню, йому знадобилася допомога матері. Спитав її щонайменше сто разів, чи справді він тут живе.

Лише пізніше він зрозумів, як це все пов'язано. Чому він не міг згадати свого дитинства до тієї ночі. Чому його голова була наповнена перекрученими думками й темними бажаннями.

Він був підмінком.

Тим, хто зайняв місце маленького хлопчика, який втік.

Істотою, народженою болем і гарячковими снами, зовні схожою на людину, але насправді чудовиськом.

Так починається його історія.

П'ЯТНИЦЯ

2. СМІЛЛА

— Там!

Він біжить крізь хащі попереду, а Смілла насила встигає за ним. Вони пробігли щонайменше кілометр від майже непроїзної лісосіки, де припаркували машину. Ліс навколо них наповнений похоронно-блакитними хвойними деревами, які подекуди перериваються листяними саджанцями, вдягненими в мерехтливе жовтневе золоте вбрання. Де-не-де можна побачити розлогу ожину з криваво-червоними стеблами, які чіпляються за одяг і роздирають шкіру.

— Зачекай! — кричить вона.

Крутий підйом у гору, до того ж ковдра з листя під ногами робить землю слизькою. І ось вона втрачає під ногами опору, падає на коліна. Ремінець камери відтягує їй шию. Її камера важка, але нею можна робити найкращі фотографії навіть у напівтемряві.

Вона різко підводиться на ноги. Змахує з колін мокре листя. Він уже зник у гущавині.

Що там він побачив?

— М. М.! — кричить вона. Він хоче, щоб вона його так називала, хоча в нього таке гарне ім'я. Малік Мансур. М'яке, як його очі.

Офіційно він більше не її хлопець. Вони розлучилися ще на початку літа, але воліють про це не розмовляти. Обоє намагаються уникати й розмови про те, що вона скоро повернеться до Парижа.

Улітку, після того, як вона з ним порвала, він ревнував, злився, писав неприємні повідомлення. Але тепер усе повернулося до того, як було раніше. Принаймні в більшості випадків.

М. М. подорослішав за ці чотири місяці, став мужнішим, привабливішим.

Навіть трохи небезпечним.

Секс став теж кращим. Значно кращим.

Можливо, він зустрічався з іншою, поки її не було?

Вона бачила невеликі натяки на це, але не хотіла питати.

Так легше.

— Смілло! — доноситься його голос із заростей.

Вона дряпається вгору. Тепер обережніше, дивиться, куди ставить ноги.

На вершині — плато. Вони видряпалися на скелю заввишки метрів п'ятдесят, можливо, навіть більше.

— Смілло!

М. М. з'являється просто перед нею, його обличчя світиться так, як їй подобається.

— Там!

Споруда, на яку він показує, така низька й так заросла, що її майже не видно.

Вона скидається на похмурий бетонний кіоск, тільки замість вікон — клітки з металевої сітки. Клітки заповнені щільно укладеним камінням. Воно нагадує їй стіни саду на її дачі у Фальстербо. Вона піднімає камеру, робить кілька знімків.

— Габіони, — каже М. М., торкаючись однієї з кліток. — Цей бункер — верхній повітрязабірник для бази, так само, як він і сказав, — його голос напружений і схвильований водночас.

Він тягне її за край споруди.

Під час їхньої розлуки він став ще більше одержимий дослідженням урбаністичних ландшафтів. Ймовірно, це якимось пов'язано з університетським курсом, який він вивчає. *Архітектура в занепаді*. Хай там як, він не може перестати говорити про це — або про свого чудового викладача Мартіна Гілла.

Можливо, саме там М. М. зустрів свого нового друга — хоча в цьому питанні він набагато потайливіший.

Навколо задньої частини бетонного бункера материкова порода розколюється, утворює в землі тріщину. Видно гігантські відслонення, порослі мохом. В об'єктиві камери вони здаються майже живими. Сумують, чекають.

Вона здригається, думає, як далеко вони від машини. Як важко буде туди повернутися, якщо щось трапиться.

Гладить себе по кишені куртки. Її телефон там, де вона його поклала. Але він не ввімкнений.

М. М. ще на заправці переконався, що вони обоє вимкнули телефони перед тим, як їхати сюди. Так він пообіцяв своєму другові.

«Тому що все це дослідження є суперсекретним, — сказав той. — Унікальним».

— Ось, подивись! — М. М. показує на задню стінку бункера. Шматок стіни виступає назовні, і видно отвір, а за ним — темрява.

— Двері відчинені, як він і обіцяв.

Смілла намагається розділити його радісне хвилювання.

І все ж вона не може позбутися свого неспокою.

— Як, ти сказав, звати твого друга? — запитує вона.

— Якого? Берга?

— Берг? Це його справжнє прізвище?

Він знижує плечима.

— І ви знайомі лише кілька місяців, — веде далі вона, — але він випадково дав тобі цю неймовірну підказку про тунель? Про печерний дощ?

М. М. не чує запитання або просто ігнорує його. Він надто зайнятий оглядом дверей. Вибухозахисні двері зроблені з бетону і завтовшки, мабуть, півметра. Майже заливаються зі стіною.

Отвір вузький, і на мить вона сподівається, що він буде надто вузьким, щоб вони пролізли.

Але, як завжди, М. М. на це не зважає. Він знімає рюкзак і протискується.

— Ну ж бо, і ти пролізеш!

Вона вагається секунду чи дві.

Її комп'ютер вдома заповнений фотографіями з інших експедицій. Закриті заводи, покинуті будинки, забуті місця, таке, як це.

Але світлини печерного дощу немає. Він буває лише в небагатьох підземних місцинах, де умови такі особливі, що вогкість утворює видимі в повітрі краплі вологи. Вона дуже хотіла б сфотографувати печерний дощ, він це знає. І все ж вона вагається.

Вони не новачки в урбаністичних дослідженнях, у них під рукою телефони, ліхтарики та запасні батареї. Незважаючи на це, щось у цьому місці — ліс, височини, горбоваті відслонення та важкі бетонні двері — бентежить її.

А ще той друг. Берг.

Цілком нормальне шведське прізвище.

І все ж значення цього слова лунають у неї в голові.

Берг. Це пагорб, гора. Скаля.

Вона озирається на відслонення. Вони нагадують їй тролів зі старої книги народних казок. Первісні гірські істоти. Зло.

— Просто зайти!

М. М. тягнеться до неї через отвір. Його голос тепер нетерплячий, обличчя, що вимальовується в темряві, — знервоване.

І все ж вона вагається. Понад усе їй хочеться розвернутися й піти до машини. Увімкнути свій телефон і потелефонувати комусь — мамі, татові, сестрі, будь-кому — просто щоб почути інший голос. Сказати їм, де вона. Що вона хоче повернутися додому зараз — просто зараз.

Але потім обличчя М. М. світлішає. На ньому та сама усмішка, якої їй так довго не вистачало, та, через яку вона завжди тане.

— Ну ж бо, Смілло, — тихо каже він.

Вона ще секунду вагається.

Потім бере його за руку й дозволяє йому втягнути себе всередину через щілину у дверях.

Місця всередині мало. Стіни, підлога, стеля — усе із сірого бетону.

На внутрішній стороні бетонних дверей розташований великий штурвал з іржаво-коричневого металу, за допомогою якого можна керувати механізмом замка. Щось у штурвалі та замку турбує її, посилює неспокій.

М. М., здається, не помічає цього.